

ber ogsaa mine Efterkommere, de, som skulle arve min frie Capital, ville vide, hvorledes de bedst skulde conservere denne Capital. Det stod da mig og dem frit for at bestyre denne Pengeformue saaledes, at de til enhver Tid kunde ansee Capitalen sikket. Naar vi nu derimod see hen til, at Besidderen af en Fideicommisscapital ikke er eneraadig over Bestemmelsen om, hvorledes den skal sikkes, men at Justitsministeriet bestemmer, hvorledes dette skal skee, saa maa han altsaa, hver Gang han kunde have Anledning til at troe, at den Maade, hvorpaa hans Fideicommisscapital var sikket, dog paa Grund af Tidsomstaendighederne ikke var nogen sikker Maade, og han altsaa ønskede at forandre den, saa maa han, siger jeg, indhente Justitsministeriets Tilladelse. Nu behøver han og Justitsministeriet blot at være uenige; saa svarer Justitsministeriet: Nei, Capitalen skal blive staaende, som den hidtil har staaet. Altsaa netop under vanskelige Tidsomstaendigheder kan Fideicommissbesidderen, skjøndt han aldeles tydeligt kunde see eller i alt Fald kunde have stærk Formodning om, at paa den Maade, hvorpaa Fideicommisscapitalen var placeret, vilde den komme til at lide et betydeligt Tab, naar tilfældigvis Justitsministeriet ikke var af denne Mening, slet ikke raade over at sikre den. Naar denne Usikkerhed kun gjaldt en Tjerdedeel af Fideicommisscapitalen, vilde Ulempen dog i alt Fald ikke være saa stor, og saa kunde dog i alt Fald kun en Tjerdedeel gaae tabt. Jeg troer, at vi tidligere have seet Exempler af denne Art, og det vil vel sagtens ogsaa komme igjen. Naar f. Ex. Staten var i et meget vanskeligt og trykkende Forhold — jeg vil sætte det Tilfælde, at en

Fideicommissieendom stod i Statspapirer eller i andre Activer, om hvilke det var Regjeringens Ønske og Hensigt, at de ikke skulde bale altfor meget — naar der altsaa havde concentreret sig meget stærke Fideicommisscapitaler i saadanne Papirer, saa er det mere end mennesseligt at formode, at et Medlem af Regjeringen — jeg er fuldkommen overbevist om, at enhver Justitsminister, der tydeligt saae, at der var Tab forbunden dermed for Fideicommisscapitalen, vel vilde tillade, at den blev tagen ud — saa er det, siger jeg, mere end mennesseligt at formode, at et Medlem af Regjeringen ikke skulde have en anden Mening om dette eventuelle Tab, og at han ikke alligevel skulde mene, at der dog vel ikke var saa stor Fare paaferde, saa at det ikke var Umasgen værd under saadanne Omstaendigheder at trække Capitalen ud; men Resultatet vilde dog maaskee i mange Tilfælde blive, at Capitalen blev usikker, og at der ledes Tab. Naar vi tænke paa, at disse Capitaler skulle henstaae i særdeles mange Aar, saa er det indlysende, at de, ved at lide Tab efterhaanden ved en eller anden Leilighed, maaskee tilsidst kunde blive til slet Juggingting; thi de have ikke den Chance for sig, at de under lykkelige Omstaendigheder kunne forstorres, de ere kun udfatte for at forringes.

Rettelser.

Nr. 45, Sp. 636, L. 12 fr. o.: "de Egne, hvorhen" l. "den Egne, hvorfra".